

19. december 2018

18/00198

ENERGIKLAGENÆVNETS AFGØRELSE
i sag om underdækninger i forsyningsområderne Skodsborg,
Øparken, Nationalmuseet, Egebjergshaven, Egeløvsparken,
Holmebækhus, Bi-spevängen og Hastrupparken.

Energiklagenævnet har truffet afgørelse i sagen med journalnummer 18/00198.

Energiklagenævnet stadfæster Energitilsynets afgørelse.

Nævnets sammensætning

Nævnetsformand og dommer Peter Ulrik Urskov
Professor, cand.jur. og ph.d. Michael Gøtze
Professor, cand.jur. og ph.d. Birgitte Egelund Olsen
Ingeniør og forhenværende direktør Per Søndergaard
Direktør og akademiingeniør Astrid Birnbaum

Energiklagenævnet

NÆVNEHUS

Toldboden 2

8800 Viborg

Tlf. 72 40 56 00

CVR-nr. 37 79 55 26

EAN nr. 5798000026070

ekn@naevneneshus.dk

www.naevneneshus.dk

1. Klagen til Energiklagenævnet

Energiklagenævnet modtog den 6. januar 2017 en klage fra E.ON Produktion Danmark A/S (herefter klager), der er repræsenteret af advokat Eigil Worm, Horten Advokatpartnerselskab, over Energitilsynets (nu Forsyningstilsynet¹) afgørelse af 9. december 2016. Afgørelsen vedrører akkumulerede underdækninger i forsyningsområderne Skodsborg, Øparken, Nationalmuseet, Egebjergghaven, Egeløvsparken, Holmebækhus, Bispevangen og Hastrupparken.

Sagen drejer sig om, hvorvidt klagers akkumulerede underdækninger pr. ultimo 2011 kan anses for at afspejle nødvendige omkostninger i varmforsyningslovens forstand, samt hvorvidt det vil være urimeligt at indregne underdækningerne i fjernvarmeprisen, jf. varmforsyningslovens² § 20, stk. 1, og § 21, stk. 4.

2. Sagens oplysninger

Energitilsynet traf første gang afgørelse i sagen den 7. juli 2014. Denne afgørelse blev af klager indbragt for Energiklagenævnet. Energiklagenævnet afviste ved afgørelse af 21. oktober 2014 med journalnummer 1021-14-39 at behandle klagen, idet klagefristen var overskredet.

Ved brev af 5. november 2014 påpegede klager over for Energitilsynet, at der ikke var foretaget et forhandlingsmøde efter varmforsyningslovens § 21, stk. 4, inden afgørelsen, ligesom klager ikke var partshørt. Energitilsynet besluttede herefter at genoptage sagen.

Energitilsynets fornyede vurdering af sagen forelå ved Energitilsynets tilkendegivelse af 23. september 2016. I fortsættelse heraf havde klager og Energitilsynet den 21. november 2016 en forhandling i medfør af varmforsyningslovens § 21, stk. 4.

I e-mail af 5. december 2016 meddelte klager, at klager ikke ønskede at efterkomme tilkendegivelsen.

Energitilsynet traf herefter den påklagede afgørelse.

3. Energitilsynets afgørelse

Energitilsynet traf den 9. december 2016 afgørelse om klagers underdækninger i forsyningsområderne Skodsborg, Øparken, Nationalmuseet, Egebjergghaven, Egeløvsparken, Holmebækhus, Bispevangen og Hastrupparken.

Ved afgørelsen fandt Energitilsynet, med henvisning til den begrundelse, der fremgår af Energitilsynets tilkendegivelse af 23. september 2016, at de

¹ Forsyningstilsynet har pr. 1. juli 2018 overtaget Energitilsynets opgaver.

² Lovbekendtgørelse nr. 1307 af 24. november 2014 med senere ændringer, der var gældende på det tidspunkt, hvor Energitilsynet traf afgørelse, og derfor lægges til grund ved Energiklagenævnets vurdering af sagen.

akkumulerede underdækninger pr. ultimo 2011 ikke kunne anses for at afspejle nødvendige omkostninger i varmemforsyningslovens forstand, og at det ud fra et samtidigheds- og forbrugerretssikkerhedssynspunkt ville være urimeligt at indregne disse underdækninger i priserne for fjernvarmen, jf. varmemforsyningslovens § 20, stk. 1, og § 21, stk. 4.

Med henvisning til, at forsyningsområderne er med i prisharmoniseringen pr. 1. januar 2014, fandt Energitilsynet, at underdækningerne skulle udgå af prisberegningen på følgende måde:

- a) Såfremt de akkumulerede underdækninger var indregnet i priserne i 2012 eller 2013, skulle klager anmelde en prisnedsættelse pr. 1. januar 2017 for de nævnte forsyningsområder, således at prisnedsættelsen i færre indtægter beløbsmæssigt svarede til den indregnede underdækning pr. forsyningsområde. Klager skulle i forbindelse med prisanmeldelserne redegøre for, at prisnedsættelserne beløbsmæssigt svarede til underdækningerne pr. forsyningsområde.
- b) Såfremt de akkumulerede underdækninger var indregnet i puljeprisen i 2014 eller var blevet anmeldt som indregnet i puljeprisen for 2015 eller 2016 skulle klager anmelde en prisnedsættelse pr. 1. januar 2017 for puljeprisen og grundlaget herfor, således at prisnedsættelsen for 2017 i færre indtægter beløbsmæssigt svarede til de indregnede underdækninger i puljeprisen. Klager skulle i forbindelse med prisanmeldelsen redegøre for, hvor i anmeldelsen korrektionerne var sket, med oplysning af beløbene.
- c) Såfremt de akkumulerede underdækninger pr. ultimo 2011 ikke var indregnet i priserne for 2012, 2013, 2014 og 2015 og ikke var blevet anmeldt som indregnet i prisen for 2016, skulle klager samtidig med prisanmeldelsen for år 2017 anmelde et tillæg til priseftersvisningerne for år 2013 pr. forsyningsområde, hvor den fremførte underdækning var korrigeret i overensstemmelse med denne sags afgørelse. Klager skulle i forbindelse med prisanmeldelserne redegøre for, hvor i anmeldelserne korrektionerne var sket, med oplysning af beløbene. Denne anmeldelse af tillæg skulle sikre korrekte indgangsbeløb til puljeprisen.

Herudover skulle klager sikre, at underdækningerne ikke blev indregnet i puljeprisen. Da underdækningerne under c) fortsat førtes frem i grundlaget for priserne, skulle klager i priseftersvisningen for puljeprisen for 2016 lave en korrektion for underdækningerne med angivelse af beløb, og hvor i priseftersvisningen korrektionen skete.

Energitilsynet fandt endvidere, at underdækningerne i de øvrige forsyningsområder i bilaget til tilkendegivelsen kunne anses for at afspejle nødvendige omkostninger i varmemforsyningslovens forstand, jf. varmemforsyningslovens § 20, stk. 1, og § 21, stk. 4.

4. Klagers bemærkninger

Klager ønsker, at den påklagede afgørelse ophæves, så de akkumulerede underdækninger fortsat kan indregnes i klagers priser.

Klager gør i den forbindelse gældende, at de udgifter, der indgår i underdækningerne, alle er nødvendige udgifter, hvorfor de kan indregnes efter varmemforsyningslovens § 20. Det forhold, at omkostningerne endnu ikke er indregnet, eller at de er finansieret igennem optagelse af lån, kan ifølge klager ikke medføre, at omkostningerne ikke anses for nødvendige.

Klager gør endvidere gældende, at der intet er anført i varmemforsyningsloven, om hvor hurtig indregning skal ske, eller at omkostninger kan afskæres, hvis de ikke er indregnet inden for kort tid. Det er ligeledes ikke afgørende, om varmemforsyningsvirksomheden har taget kontakt til Energitilsynet vedrørende håndteringen af underdækningerne.

Det har tværtimod ifølge klager altid været formålet med prisbestemmelserne i varmemforsyningsloven, at varmemforsyningsvirksomhederne sikres dækning af deres omkostninger, jf. forarbejderne til varmemforsyningsloven, hvorfor der ikke skal kunne ske afskæring af indregningsberettigede omkostninger, selvom der ikke måtte have været mulighed for indregning over en periode.

Der er således ikke hjemmel til at afskære indregning af underdækninger, ligesom civilretlige forældelsesregler ikke finder anvendelse. Klager bemærker, at afgørelsen er indgribende overfor klager og derfor kræver en særlig klar hjemmel.

Energitilsynet har endvidere i praksis tilladt indregning over meget lange perioder op til 18 år af opstået underdækning, jf. eksempelvis Energitilsynets afgørelse af 29. august 2005 vedrørende Svebølle-Viskinge Fjernvarmeselskab A.m.b.a. Af praksis ses også, at forbrugerhensyn og samtidighedsprincippet ikke har større vægt.

Forbrugerne lider ifølge klager heller ikke noget særligt tab ved, at omkostningerne ikke indregnes med det samme. Det ses også af Energiklagenævnets praksis, at samtidighedsprincippet ikke er et afgørende hensyn, jf. Energiklagenævnets afgørelse af 9. august 2010 med journalnummer 1021-249.

Det fremgår endvidere af Energiklagenævnets afgørelse af 15. december 2008 med journalnummer 1021-32, at afvikling af overdækning gennem prisnedsættelser over en årrække må anses for at være i overensstemmelse med varmemforsyningslovens regler.

I Energitilsynets notat af 26. januar 2009 om praksis for afvikling af over- og underdækning anføres det tilsvarende i punkt 50, at Energitilsynet ikke har tillagt det betydning, om en underdækning eller en overdækning er op-

samlet over et enkelt år eller akkumuleret over flere år. Tilsvarende anføres det i præmis 47, at det er uden betydning, at forbrugerne før og efter påbegyndelsen og afviklingen ikke nødvendigvis er de samme.

I Energitilsynets tilhørende vejledning nr. 9297 af 1. juni 2009 anføres det i forbindelse med hovedreglen, at det er uden betydning for indregning af over- og underdækningen i de fremadrettede priser, at forbrugerne før og efter afviklingen ikke nødvendigvis er de samme.

Klager gør herudover gældende, at der ikke er grundlag for at forskelsbehandle varmforsyningsvirksomhederne afhængigt af ejerformen, herunder alt efter, om der er tale om et forbrugerejet selskab eller ej.

Klager gør endvidere gældende, at der ikke er tale om en bevidst risikofyldt prispolitik fra klagers side, idet klager ikke har haft et alternativ. Klager har således opkrævet alt det, der er muligt, inden for de aftaler, der i sin tid blev indgået med forbrugerne, dengang klager var kommunalt ejet. Der er heller ikke tale om, at klager tilpasser omkostningerne til priserne.

Baggrunden for de opståede underdækninger er den uheldige udvikling i forholdet mellem gaspriser og elpriser, som har ramt mange kraftvarmeværker, og skabt en stigende omkostningsbaseret varmepris.

Blot fordi underdækningerne ikke bliver dækket over kort åremål, er dette ikke ensbetydende med, at priserne er uigennemsigtige. Prisfastsættelsen fremgår således nøje af budgetter og eftervisninger.

Klager bemærker endvidere, at det følger af almindelig kreditret, at en ældre fordring dækkes først. Klager mener derfor, at der ikke er tale om akkumulerede underdækninger for en længere årrække, idet underdækninger fra et forudgående år må anses for afviklet, inden årets omkostninger.

Der er heller ikke tale om en tilsidesættelse af varmeforbrugernes retssikkerhed, idet varmforsyningsloven under alle omstændigheder sikrer, at der kun indregnes nødvendige omkostninger. Dette kan fuldt ud kontrolleres gennem de eftervisninger, der indsendes til Energitilsynet.

Derudover viser også det forhold, at en række områder ikke er taget med i afgørelsen, at der ikke er tale om en bevidst prispolitik fra klagers side.

Endelig bemærkes, at Energiklagenævnets vejledende udtalelse om tidsmæssig sammenhæng er ganske forbeholden, idet det anføres, at det "nok" må antages, at underdækninger skal indregnes i "forholdsvis nær" tidsmæssig tilknytning, og at det "ikke kan udelukkes", at der er grænser for, hvor længe underdækningen kan indregnes.

Der er endvidere tale om betragtninger, som ligger uden for det, parterne havde fremført i den pågældende sag, og som parterne heller ikke fik lejligh-

hed til at kommentere, hvilket ligger uden for Energiklagenævnets kompetence.

Som Kammeradvokaten anfører det på Energiklagenævnets vegne i sit svarskrift (i den af HMN mod Energiklagenævnet for Retten i Glostrup anlagte retssag BS-10B-600/2015), træffer Energiklagenævnet afgørelse på grundlag af parternes synspunkter og de oplysninger, som parterne tilføjer sagen.

Der foreligger endvidere ikke praksis, hvorefter indregning af underdækninger er blevet afskåret med henvisning til den forløbne tid.

Det forhold, at klager ikke har kunnet opkræve mere på grund af forpligtelser, der skal overholdes efter gældende ret, er en særdeles god og vægtig grund til, at priserne er opkrævet som sket, og at underdækningerne derfor ikke bortfalder.

Det bemærkes i øvrigt, at underdækningerne i de af sagen omhandlede områder har været svingende over perioden, hvilket netop viser, at klager har gjort det mulige for at opkræve underdækningerne i videst muligt omfang. Klager har i øvrigt gjort sig anstrengelser for at nedbringe underdækningerne ved i 2007 at tilbageføre tidligere afskrivninger.

Endelig bemærker klager, at underdækninger ikke afskæres på andre hvile-i-sig-selv områder, herunder kommunal forsyningsvirksomhed og inden for affaldsbortskaffelse, jf. miljøbeskyttelseslovens § 48. Også på disse områder er det et krav, at omkostningerne er nødvendige, jf. eksempelvis vandforsyningslovens § 52, stk. 1, nr. 1.

Hvis varmforsyningsvirksomheden afskæres fra at indregne omkostninger, der var indregningsberettigede, kan det bringe hvile-i-sig-selv-økonomien i fare og dermed potentielt true forsyningssikkerheden, såfremt der ikke tilføres yderligere egenkapital.

Energitilsynets afgørelse er i strid med princippet om lovlig forvaltning og med varmforsyningsvirksomhedernes grundlæggende krav på retssikkerhed og retsbeskyttelse.

Klager henviser endvidere til det af klager afgivne høringssvar, som er anført i høringsbilaget til Energitilsynets tilkendegivelse af 23. september 2016.

5. Energitilsynets bemærkninger

Energitilsynet fastholder afgørelsen og henviser generelt til tilsynets bemærkninger, som er anført i høringsbilaget til Energitilsynets tilkendegivelse af 23. september 2016.

Energitilsynet bemærker supplerende om klagers tilbageførsel af afskrivninger i 2007, at dette er i strid med administrativ praksis, jf. også Energiklage-

nævnets afgørelse af 3. juli 2007 med journalnummer 21-537, og at Energitilsynet i den påklagede afgørelse forbeholdte sig mulighed for at gribe ind over for klagers tilbageførsel af afskrivninger i 2007.

Tilbageførsel af afskrivninger nedbringer kunstigt underdækningen og beløbet kan via senere forhøjelser af afskrivningsgrundlaget fortsat opkræves. Derfor afvikles der ingen ubalance ved at tilbageføre afskrivninger.

Den akkumulerede underdækning bliver endnu større, når man ser bort fra klagers indtægtsføring af afskrivninger.

Der er tale om langvarige akkumulerede underdækninger, der ikke er afviklet i overensstemmelse med gældende praksis, og derfor ikke længere kan anses for at afspejle nødvendige omkostninger.

Energitilsynet bemærker endvidere, at det er korrekt anført af klager, at varmemforsyningsloven ikke indeholder bestemmelser om driftsmæssige over- og underdækninger, og at disse opstår som følge af anvendelsen af reglerne. Det tidligere Gas- og Varmeprisudvalg udviklede derfor retlige standarder om afvikling af under- og overdækninger, der stadig er gældende og videreføres af Energitilsynet.

Energitilsynet bemærker endvidere, at den påklagede afgørelse ikke bygger på forældelsesregler, men derimod på reglerne om nødvendige omkostninger i varmemforsyningslovens § 20.

Den hos klager opståede underdækning stammer ikke fra en løbende prisfastsættelse i henhold til varmemforsyningslovens prisbestemmelser, men derimod fra en privatretlig prisaf tale, hvorved prisfastsættelsen løsrives fra de løbende nødvendige omkostninger i driften. En sådan underdækning kan i henhold til praksis indregnes, hvis det sker i nær tidsmæssig tilknytning til dens opståen, dvs. indenfor ét til to år. Undtagelsesvist kan en ældre underdækning indregnes, hvis der er gode grunde for, at den ikke er indregnet før, og der er indgået aftale herom med Energitilsynet, jf. også Energiklagenævnets afgørelse af 5. september 2011 med journalnummer 1021-11-12.

Der gælder således i henhold til praksis samt varmemforsyningslovens § 20 et periodiseringskrav, således at periodiseringen skal give et retvisende billede af prisfastsættelsen i den periode, som prisen var været anmeldt gældende for.

At klager igennem aftale med forbrugerne har afskåret sig selv fra at opkræve den pris, som klager er berettiget til efter varmemforsyningsloven, er ikke en god grund til at afvige fra hovedreglen om indregning af underdækning.

Energitilsynet bemærker endvidere, at det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen om overskudsfremførsel i L197, som vedtaget af Folketinget den 3. juli 1982, at bestemmelsen er møntet på at undgå, at priserne i en

etablerings- eller udbygningsfase, hvor varmegrundlaget endnu ikke er tilvejebragt, bliver en belastning for varmeforsyningsvirksomheden og kunderne.

Lovændringen udtrykker, at det før ændringen var et lovkrav, at de nødvendige omkostninger skulle indregnes i fjernvarmepriserne i den periode, som priserne var anmeldt gældende for. Bestemmelsen udgør derfor en undtagelse til dette udgangspunkt.

Energitilsynet bemærker endvidere, at hvile-i-sig-selv-princippet inden for varmeområdet adskiller sig fra andre områder, ved at der i selve ordlyden af § 20, stk. 1, stilles krav og begrænsninger til varmeværkernes prisfastsættelse, hvilket indebærer et vist krav om omkostningseffektivitet.

Energitilsynet bemærker endvidere, at der ved opgørelsen af under- og overdækninger sker en nettoopgørelse af ubalancerne, hvorfor det ikke er meningsfuldt at tale om ældre og yngre poster i relation til afvikling af akkumulerede ubalancer. Det ligger i selve akkumuleringen af ubalancerne, at et års overdækning bliver udlignet af det følgende års underdækning.

I relation til den af klager fremførte afgørelse af 9. august 2010 med journalnummer 1021-249 fra Energiklagenævnet bemærker Energitilsynet, at tilbageførelsen hos AffaldVarme Aarhus ikke skete over priserne, dvs. fremadrettet, men i stedet bagudrettet til de fjernvarmekunder, der havde været med til at generere overdækningen. Der var således ikke tale om, at andre kunder end de, der havde været med til at generere overdækningen, fik andel i den.

Afslutningsvist bemærker Energitilsynet, at princippet om nødvendige omkostninger i varmeforsyningslovens § 20 samt rimelighedskravet, hvor der kan lægges vægt på gennemsigtighed, retssikkerhed og samtidighed, kan afskære en virksomhed fra at opkræve tidligere års underdækninger.

Det kan med hensyn til forbrugerne betragtes som urimeligt, hvis afvikling af underdækning medfører risiko for en betydelig afvigelse i den forbrugerkreds, der kommer til at betale for underdækningen i forhold til den personkreds, der har haft gavn af de lave priser.

6. Retsgrundlaget

Retsgrundlaget fremgår af bilag til denne afgørelse.

7. Energiklagenævnets begrundelse for afgørelsen

Kollektive varmeforsyningsvirksomheders prisfastsættelse er reguleret i varmeforsyningslovens prisbestemmelser, herunder varmeforsyningslovens § 20, stk. 1. Bestemmelsen foreskriver, hvilke omkostninger et kollektivt varmeforsyningsanlæg kan indregne i varmeprisen. Det fremgår heraf, at der i varmeprisen kan indregnes nødvendige udgifter til blandt andet energi, lønninger og andre driftsomkostninger.

Kollektive varmemforsyningsvirksomheders udgifter og indtægter skal over en årrække balancere (hvile-i-sig-selv-princippet). Da varmeprisen – på baggrund af varmemforsyningslovens anmeldelsesregler – er fastsat på baggrund af budgetterede priser, vil der som følge heraf normalt kunne opstå henholdsvis overdækning eller underdækning, når udgifterne og indtægter for et reguleringsår gøres op. En eventuel overdækning eller underdækning reguleres efter praksis som udgangspunkt i det kommende års priser.

Det er således en grundlæggende forudsætning, at kollektive varmemforsyningsvirksomheder kan indregne nødvendige omkostninger i priserne, og at anlæggene skal hvile i sig selv. Det vil sige, at der over en årrække hverken må være over- eller underdækning. Det har i den forbindelse ingen betydning, om underdækningen er opstået som følge af en aftalt pris eller en af den kollektive varmemforsyningsvirksomhed fastsat pris. Dette medfører, at såfremt der er indgået en prisaftale, der er lavere end den omkostningsbestemte pris, vil dette ikke i sig selv afskære den kollektive varmemforsyningsvirksomhed fra at indregne en eventuel underdækning som følge heraf.

Tariffer, omkostningsfordeling eller andre betingelser for levering af varme må imidlertid ikke være urimelige eller i strid med varmemforsyningslovens §§ 20, 20 a og 20 b eller regler udstedt i medfør af loven. Såfremt dette er tilfældet, kan Energitilsynet give pålæg om ændring af tariffer m.v., jf. varmemforsyningslovens § 21, stk. 4.

Spørgsmålet om, hvorvidt en eventuel underdækning, som hidrører fra en aftalt pris, kan indregnes, beror efter Energiklagenævnets opfattelse på en konkret vurdering af, om underdækningen kan anses for en nødvendig omkostning i medfør af varmemforsyningslovens § 20, stk. 1. Underdækning, som for eksempel skyldes usagligt eller vilkårligt fastsatte priser, kan som udgangspunkt og efter en formålsfortolkning ikke anses for en nødvendig omkostning. I denne vurdering kan blandt andet indgå, hvorvidt aftalen afviger fra tilsvarende aftaler om varmeleverancer, og i givet fald i hvilket omfang den afviger herfra. I den forbindelse vil det have betydning, om prisfastsættelsen er usædvanlig lav, og/eller om der i øvrigt måtte være forhold, som viser, at der bevidst er kalkuleret med underdækning, for eksempel af konkurrencemæssige årsager. Det kan i den forbindelse tages i betragtning, om der er tale om uafhængige aftaleparter med et naturligt interesse-mæssigt modsætningsforhold, eller om der er tale om koncernforbundne selskaber, der ikke nødvendigvis har et sådant naturligt modsætningsforhold.

Energiklagenævnet har endvidere ved afgørelsen af 5. september 2011 i sagen med journalnummer 1021-11-12 taget stilling til, at indregning af en underdækning i varmeprisen skal ske i forholdsvis nær tidsmæssig tilknytning til det regnskabsår, den er opstået i, idet der kan være grænser for, hvor længe efter en underdæknings opståen, at den fortsat kan anses for at afspejle en nødvendig omkostning. Det må efter Energiklagenævnets opfattelse kræve gode grunde at anse en underdækning, som ikke er indregnet i det

første eller i hvert fald det næstfølgende regnskabsår efter opgørelsen, for fortsat at afspejle en nødvendig omkostning. Energiklagenævnet bemærker hertil, at dette ligeledes stemmer bedst overens med det forbrugerbeskyttende hensyn i elforsyningslovens § 20.

Den i sagen opståede underdækning er akkumuleret over årene 2006-2011 og er således ikke blevet afviklet i det følgende eller næstfølgende regnskabsår efter opgørelsen. Der skal derfor foreligge undskyldelige forhold, før man kan anse underdækningen for fortsat at afspejle en nødvendig omkostning.

Energiklagenævnet er enig med Energitilsynet i, at der ikke foreligger sådanne undskyldelige forhold, der gør, at man må anse den akkumulerede underdækning for at afspejle en nødvendig omkostning. Energiklagenævnet har herved lagt vægt på, at den akkumulerede underdækning er opstået flere år før Energitilsynet traf afgørelse, og at underdækningen er selvforskyldt. Det kan i den forbindelse ikke tillægges vægt, at klager har haft en civilretlig forpligtelse til at opkræve forbrugerne en lavere pris end den omkostningsbestemte pris.

Energiklagenævnet er derfor enig med Energitilsynet i, at den akkumulerede underdækning ikke kan anses for at afspejle en nødvendig omkostning, og at det derfor vil være urimeligt at indregne underdækningerne i fjernvarmeprisen, jf. varmemforsyningslovens § 20, stk. 1, og § 21, stk. 4.

9. Energiklagenævnets afgørelse

Energiklagenævnet stadfæster Energitilsynets afgørelse af 9. december 2016.

Sagen har været behandlet på nævnets møde den 17. december 2018.

Energiklagenævnet beklager den lange sagsbehandlingstid.

Energiklagenævnets afgørelse er truffet efter § 26, stk. 1, i lovbekendtgørelse nr. 1211 af 9. oktober 2018 om varmemforsyning.

Afgørelsen kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Søgsmål til prøvelse af afgørelser truffet af Energiklagenævnet efter varmemforsyningsloven eller de regler, der udstedes efter loven, skal være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Er afgørelsen offentligt bekendtgjort, regnes fristen dog altid fra bekendtgørelsen. jf. § 26, stk. 4, i lovbekendtgørelse nr. 1211 af 9. oktober 2018 om varmemforsyning.

Afgørelsen offentliggøres på hjemmesiden www.naevneneshus.dk under menupunktet Nævnene > Energiklagenævnet > Tidligere afgørelser.

På nævnets vegne

Peter Ulrik Urskov
Nævnens formand

Line Holst Juhl
Fuldmægtig, cand. jur.

Afgørelsen er sendt til:

Horten Advokatpartnerselskab
Forsyningstilsynet

Bilag

Uddrag af lovbekendtgørelse nr. 1307 af 24. november 2014 om varmforsyning:

§ 20. Kollektive varmforsyningsanlæg, industrivirksomheder, kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW samt geotermiske anlæg m.v. kan i priserne for levering til det indenlandske marked af opvarmet vand, damp eller gas bortset fra naturgas med det formål at levere energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand indregne nødvendige udgifter til energi, lønninger og andre driftsomkostninger, efterforskning, administration og salg, omkostninger som følge af pålagte offentlige forpligtelser, herunder omkostninger til energispareaktiviteter efter §§ 28 a, 28 b og 29, samt finansieringsudgifter ved fremmedkapital og underskud fra tidligere perioder opstået i forbindelse med etablering og væsentlig udbygning af forsyningssystemerne, jf. dog stk. 7-17, § 20 a og § 20 b. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på levering af opvarmet vand til andre formål fra et centralt kraft-varme-anlæg, jf. § 10, stk. 6, i lov om elforsyning.

...

§ 21.

...

Stk. 4. Finder Energitilsynet, at tariffer, omkostningsfordeling eller andre betingelser er urimelige eller i strid med bestemmelserne i §§ 20, 20 a eller 20 b eller regler udstedt i henhold til loven, giver tilsynet, såfremt forholdet ikke gennem forhandling kan bringes til ophør, pålæg om ændring af tariffer, omkostningsfordeling eller betingelser, jf. dog stk. 6.

...